

Nou d'octubre escolar

text REDACCIÓ

"Tinc una llengua tan viva com les més vives que hi ha", deia el poeta Miquel Martí Pol. El Correllengua va arribar puntual a la seua cita amb els col·legis benicarlandos per a celebrar el nou d'octubre. La plaça de Sant Bartomeu va ser l'escenari escollit enguany per a celebrar la festa de la llengua. Alumnes de tots els col·legis de la ciutat, van acudir a la cita que marca l'inici dels actes festius del nou d'octubre. Un any més, la Flama del Correllengua arribava a Benicarló després de passar per terres d'Andorra, Les Illes, i Catalunya. Per damunt de fronteres administratives, el correllengua recorre places i carrers arreu de la nostra geografia. Places i carrers que s'omplen de diversió i festa, però també d'una ferma voluntat de reafirmació d'una de les senyes d'identitat dels nostres pobles: La llengua. Enguany, per tancar l'acte del Correllengua, Visitants representava Tirant i Carmesina, una adaptació a xioteta escala del primer llibre de cavalleria.

El 9 d'octubre el sol lluïa amb intensitat al cel de Benicarló. Els actes institucionals, començaven amb un pasacarrer a ritme de tabal i dolçaina. La comitiva oficial es va dirigir a la plaça de la Comunitat Valenciana, on la hissada de la bandera estatutària obrí l'acte. L'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, recordava als allí congregats el significat de tan històrica data que commemora l'entrada de Jaime I en l'any 1238 a la ciutat de València. "L'autonomia és un patrimoni de tots, per això les autoritats locals hem de

conjuminar esforços per a consolidar, potenciar i reivindicar el compromís autonòmic local amb l'aprovació de la futura llei del règim local de la comunitat valenciana i la creació del fons de cooperació municipal", va dir l'alcalde.

A continuació, la comitiva es va traslladar al carrer Pere de Thous, on l'associació que porta el seu nom organitzava un acte per reivindicar la figura d'este Mestre de Montesa que fou l'artífex i mediador en el procés de segregació de Benicarló del terme de Peníscola en 1359. La reina de les Festes, Noemí Senar, va descobrir una placa commemorativa que recorda que enguany, es complix el 650 aniversari d'eixa independència. Ja a la nit, i a l'auditori municipal, el concert del grup VerdCel va tancar aquesta festiva jornada.

Número 704- 16 octubre 2009 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

**Costa:
una U verda
pel camí,
l'únic que tenim**

Pressupostos discriminatoris amb Castelló

Costa: una U pintada de verd

La cita era a les dotze del migdia, hora del *Ángelus para los creyentes*, a l'ajuntament de Benicarló. I ens van donar les dotze, la una i les dues. El conseller Mario Flores, titular d'infraestructures, va decidir que era més important atendre primer a Vinaròs, i no a l'equip de govern benicarlando, a la seu del seu partit. El cotxe oficial va passar de llarg per Benicarló i el conductor, atenent ordres, va conduir diligent fins a les portes de la seu del PP de Vinaròs. Allí va desembarcar el titular autonòmic d'Infraestructures en un dia complicat per als populars. I no perquè el capritxós calendari assenyalara que era dimarts i tretze, que també.

D text REDACCIÓ

e Costes venia a parlar a la zona, i de Costes, però d'altre, es parlava a tota Espanya. Curioses casualitats que té la vida. Al que anàvem. El conseller va atendre primer als de Vinaròs i després, i només després, es va traslladar a Benicarló.

Però quan va arribar, a la porta de l'ajuntament no quedava quasi ningú de la comitiva oficial que l'havia de rebre. Perdó, que ens hem saltat un tràmit. El qui va vindre primer va ser Carlos Eleno, director general de Ports, que és qui va mantenir la reunió amb l'alcalde i Cuenca. El conseller va

vindre després, es va deixar fer la foto a la taula de reunions, va intercanviar impressions una estona en el saló noble i es va traslladar després al saló de plens. El que va dir allí, és realment el cos del tema de la setmana. El que ha llegit fins ara, pacient lector, és només un exemple de com ens tracten els estaments oficials. I com l'alcalde de Benicarló es deixa *ningunear* pel seu propi partit.

ELS ANUNCIS DE FLORES

L'agenda del conseller d'infraestructures va incloure també una reunió en l'ajuntament de Benicarló amb l'alcalde del

municipi per tractar temes relacionats amb la regeneració de la costa nord. Flores va recordar que les actuacions haurien d'implicar l'actuació de les tres administracions implicades en el projecte: la central, l'autonòmica i la local, que haurien d'arribar a un acord amb la signatura d'un protocol d'actuació. Per part de l'ajuntament, l'alcalde s'ha compromès a incloure, en el recentment aprovat concert previ del PGOU, la franja litoral de reserva de 100 metres per a la construcció d'un Parc Litoral. Aquest últim correrà a càrrec de la Generalitat Valenciana, que ja té redactat el projecte. El document marca les bases i traça les línies

Tradicional romeria a l'Ermita de la Mare de Déu de la Font de la Salut

text i foto JAUME ROLÍNDEZ

Benicarló ha celebrat com ho fa cada any des de 1861 la tradicional romeria a l'Ermita de la Mare de Déu de la Font de la Salut de Traiguera.

La part religiosa va estar organitzada per la Confraria de la Mare de Déu del Rosari i la pujada a peu des de Benicarló per la Penya Setrill. I com sempre va pagar la pena el fet de compartir esforços, afeccions i il·lusions que tot és bo i tot fa sociabilitat.

El matí magnífic i els actes es van desenvolupar sota els paràmetres establerts.

I l'any vinent hi tornarem. De segur. I encara que ploja, tu perquè tots tenim impermeable i paraigua.

AÇÒ CADA DIA ESTÀ MÉS DIFÍCIL

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

El CDB va jugar el seu partit contra el Saguntino el dia de la Comunitat a les cinc de la vesprada. Hi vaig anar de miracle perquè després de sentir l'íclit senyor Esteban González Pons dient que la festa s'acabava a les setze hores, vaig pensar que no seria de mals valencians acudir a un esdeveniment esportiu de primera magnitud una vegada a complerts els deures amb la meua pàtria. Perquè sí, dematí vaig romandre tota l'estona que va caldre davant la tele veient Cans, Rita i els seus complements, les autoritats civils, religioses i militars por supuesto. I quin fart me'n vaig fer de plorar, quanta emoció incontinguda, quant de sentiment. Perquè la immensa sort que tenim els valencians és que tenim dos pàtries i les dos les volem com a mares. Una, la gran, la bona, la irrenunciable; l'altra la de casa, la del nostre folklore, la submissa. Sí, als valencians ens passa com a Machín, *que ahora puedes comprender cómo se puede querer dos mujeres a la vez... y no estar loco*. Emocionant -sense clínex ens vam quedar a casa- la intervenció del pressident (sí, pressident) de tots mojatros, quin aplom, quin domini de la llengua, quin carisma, quina elegància i quin porte. De sentir-lo i vore'l em sento orgullós de ser un súbdit seu. Vaja senyor. I Valencia fue una fiesta... fins les quatre de la vesprada perquè es comprén que després havia que *hacer algo sí o sí*.

Servidor, mentre els pròcers feien algo sí o sí, se'n va anar al futbol. Només arribar vaig observar que es guardava un minut de silenci i vaig suposar que seria -que també ho va ser- per la mort del senyor Arayo de Càlig. Però al cap d'una estona se'm va arrimar un aficionat conegut, se'm va posar al costat i em va dir

Foto: V. Ferrer

directament *por la tarde enterraron a la hija de Juan Simón*. No vaig entendre res i no li vaig dir res, òbviament. Ell va seguir i em va explicar que el dia anterior, de vesprada, havia soterrat a Vinaròs el benvolgut amic Agustín Ribera Sancho, conegut coma Corea i que durant unes temporades va ser massatgista del CDB. Com era de bo aquest xicot. Bo en tots els sentits. A la seua enorme humanitat hi afegia uns toc d'humor genials. La vegada que va sortir al mig del camp per atendre un futbolista lesionat i, pel pes de l'ampolla que duia a la butxaca dels pantalons es va quedar en calçotets no dubtant a seguir corrent fins arribar -sense perdre no el somriure sinó el riure- al malalt, el va guarir amb la famosa aigua miraculosa i, després, tranquil·lament, es va apujar els pantalons. Quins cops, Déu meu!

Del partit, a aquestes altures de la crònica -pseudocrònica- sembla una evidència que no cal dir moltes coses. El Saguntino se'ns va menjar. Literalment se'ns va engolir. Vam aguantar la primera part amb dignitat i fins i tot van fer un xut al travesser, però a la segona va sortir una piconadora i ens va fer pols. Vam perdre per zero a tres però ben bé haguera

pogut ser per zero a cinc. Siga com siga, portem cinc partits seguits perdent, jugant relativament bé, però perdent. Davant aquestes circumstàncies, no seria d'estranyar que la plantilla entrara en una espiral de desmotivació que ens duria, directes, *sin pasar por la casilla de salida y sin cobrar las veinte mil pesetas*, al pou de la primera regional. I tornarien a aparèixer per ací baix equips tan respectables i amb tant de renom com el Càlig, el Xert o el San Rafael. No, no vull ni pensar-ho.

Diumenge vinent al camp de l'Alcora ens juguem moltíssim. Ens juguem els aficionats, es juga el club, es juguen els futbolistes i, compte, es juga també l'entrenador. Vaig coincidir amb Luis de la Haba al supermercat i em va explicar que no és un tòpic en el nostre cas parlar de mala sort: lesions a dojo, bons partits... però mals resultats. Ell mateix em va dir que com a jugador en la vida havia patit una ratxa tan negativa de perdre tants partits seguits.

No passa res. Igual resulta que la temporada que ve hi ha un derbi autèntic, dels de veritat i veiem el CDB enfrontant-se en xoc fratricida a l'Spòrting de Benicarló. També tindria el seu morbo, no?

El director general de Ports, no va donar més detalls del projecte de la U

ve de la p gina anterior

principals d'actuació a la zona, on "cal integrar les edificacions existents amb la naturalesa", segons explicava Carlos Seleno, director general de Ports. Amb la redacció del projecte del Parc Litoral, conselleria compleix amb les peticions ministerials, que va sol·licitar actuacions en la línia de terra per a preservar la regeneració del litoral. El document serà remès al ministeri, segons va anunciar el conseller, en el termini màxim d'un mes i mig. "Si el ministeri està per la labor d'acceptar la seua part, estarem en disposició de signar", assegurava Flores. En mans de la CHJ, queden les actuacions dels dos barrancs que limiten la zona, el d'Aiguaoliva i la Rambla Cervera. A més, totes les actuacions de protecció del litoral que han de realitzar-se fora de la línia dels cent metres de costa correran a càrrec del ministeri. No obstant això, segons denunciava el senador popular Juan José Ortiz, la consignació pressupostària del govern central per a la zona "ha desaparegut" dels pressupostos generals de l'Estat. "Només hi ha consignació per acabar el passeig marítim de Vinaròs", lamentava Ortiz, qui es va posar del costat dels veïns de la zona en la seua intenció de denunciar a Costes per la deixadesa a la qual han sotmès la zona.

LES REACCIONS

Les reaccions a la compareixença de Flores no es van fer esperar. Per al PSPV, les declaracions són "un atreviment, perquè qualsevol persona sap que val una fortuna el procés expropiatori que cal fer, a més que després cal urbanitzar quatre-cents mil metres quadrats". Per Enric Escuder, portaveu dels socialistes benicarlandos, les

manifestacions del conseller no són més que "una desiderata, però no una realitat tal com estan les coses. No volem anuncis, sinó coses realitzables". El socialista va qualificar de desafortunades les declaracions del conseller i va considerar que "són una aixecada de camisa per als ciutadans de Benicarló". Segons va predir, la zona "es desenvoluparà amb agents privats ajudats per les institucions públiques" i no amb la Generalitat abanderant la urbanització com va manifestar Flores.

PARLEN ELS VEÏNS AFECTATS

L'associació de propietaris de les partides Riu, Surrach i Aiguaoliva manté la querella contra el Ministeri de Medi Ambient per prevaricació, malgrat l'anunci del conseller.

Manolo Roca, president de l'entitat, ha explicat que ja li han remès al seu gabinet jurídic tota la documentació perquè formalitzen la denúncia davant Fiscalia abans del 30 d'octubre. I és que els veïns, ja no es refien de ningú. "Després de vuit anys de bones paraules i promeses incomplides, no volem fer-nos més il·lusions", va sentenciar Roca. Així, s'han mostrat fermes en la seua decisió de presentar la querella, encara que s'han mostrat disposats a retirar-la si veuen que tot el promès es plasma en un document, se signa, se dota de pressupost el projecte i es comença a treballar.

Roca no comparteix les intencions de l'administració autonòmica de construir un parc litoral en la zona nord. El president dels veïns ha recordat que eixa actuació centra els esforços en la partida Riu "quan és en Aiguaoliva i Surrach on està el problema més seriós" i va incidir que la intervenció ha de ser "integral".

QUÈ ÉS UN PARC LITORAL

De moment, el titular d'Infraestructures va mostrar un plànol de la zona **amb una U pintada en verd abraçant la costa**. El seu director general de Ports, no va donar més detalls del projecte dels reflectits en aquest text, malgrat la insistència de la premsa. Així que ens hem hagut de traslladar a altres poblacions per a 'endevinar' què pretén fer la conselleria en la costa nord de Benicarló. L'exemple més proper és el Parc Litoral de Castelló, que va comptar amb una forta oposició ciutadana per l'eliminació de zones verdes. La nova infraestructura s'estrenava a l'agost del 2.007 i segons va declarar llavors Mario Flores, "servirà d'exemple per a la creació d'una xarxa de parcs litorals a la costa valenciana". Entre ells, segons les seues paraules, estava el de Benicarló. D'això ja fa dos anys i només tenim un paper amb quatre ratlles.

Amb l'actuació a la platja d'El Pinar de Castelló, es va recuperar, segons la conselleria, un bosc amb les característiques originals del cordó dunar de les platges valencianes, amb la plantació de 1.000 pins, palmeres, tamarindes, i 64.000 plantes baixes. L'actuació limita amb el dic nord del port de Castelló i s'estén fins a la sèquia de la Plana, al costat de la platja del Gurugú, amb una longitud aproximada de 1.800 metres i un ample d'entre 80 i 240 metres. En ells, les dunes uneixen una zona verda amb l'arena i el mar i, al mig, passarel·les de fusta o formigó proporcionen un recorregut no rectilini i més integrat que l'habitual passeig marítim, que ho converteix en un escenari més semblant a l'original, és a dir, anterior al pas de l'acció humana

MISÈRIES EDUCATIVES

text REDACCIÓ

El grup municipal socialista de Benicarló ha criticat la situació en la que es troben les infraestructures educatives de la ciutat. Enric Escuder, portaveu del PSPV a l'ajuntament, ha denunciat que les inversions oficials en la matèria són "inexistents" i que les mancances detectades el curs anterior s'han vist "augmentades i multiplicades". El socialista ha fet un repàs per la situació en la qual es troben els centres educatius d'infantil i primària del municipi, començant per l'Àngel Esteban. En els barracons on els xiquets reben classe, la neteja s'ha convertit en un problema, segons denunciava Escuder fent-se eco de les queixes de la direcció del centre escolar. El consistori és qui s'encarrega del manteniment de les instal·lacions "però es llença tant a la baixa els contractes que suposa una baixada també en les hores que inverteixen en la neteja. Al final, ho paguen els xiquets" que, segons Escuder, són els qui han de suportar les condicions en que es troben els barracons.

El portaveu socialista es va referir també a la "gran promesa electoral del PP", que va ser la construcció d'un nou centre escolar que vindrà a substituir a les instal·lacions provisionals de l'Àngel Esteban. Escuder va ratificar que, malgrat l'anunci dels populars "a principis de l'any que ve no tindrem el centre construït" perquè encara no s'han acabat de pagar les indemnitzacions als propietaris dels terrenys procedents de la reparcelació a la qual s'ha sotmès el sector on ha de construir-se el centre. "No hi ha diners per a pagar-los, es farà una modificació pressupostària amb eixe fi, se'ls pagarà, s'inscriuran els terrenys en el registre de la propietat i llavors es posaran a la disposició de conselleria perquè construïska el nou col·legi". Segons aquest calendari traçat per Escuder, les instal·lacions no podran ser inaugurades al setembre de l'any que ve com va anunciar l'alcalde del municipi.

Una altra de les infraestructures escolars que presenta deficiències segons el parer d'Escuder és l'Eduardo Martínez Ródenas. El centre, encara no està acabat. "No hi ha conserge, malgrat les promeses de l'alcalde i la neteja del jardí l'ha hagut de solucionar la direcció del centre". En el cas del Francesc Català, les mancances vénen derivades de l'antiguitat de les instal·lacions. "Necessitaria una profunda remodelació, quasi fer un col·legi nou", denunciava Escuder. No

El portaveu socialista es va referir també a la "gran promesa electoral del PP", que va ser la construcció d'un nou centre escolar

quedava exempt de crítiques la situació del Marquès de Benicarló, el més gran dels centres escolars benicarlondos. "Es va pintar per fora aquest estiu, però la remodelació presentada per conselleria fa quatre o cinc anys, encara no s'ha realitzat", lamentava Escuder. A més de la situació en les infraestructures, el portaveu socialista denunciava que en educació infantil "totes les ràtios estan trencades, amb aules per sobre dels 25 alumnes". En educació primària la major part de les unitats es troben també en aquesta situació.

Referent als centres de Secundària, Escuder criticava el retard en la remodelació de l'IES Joan Coromines. El consistori té en el seu poder el projecte de remodelació del centre, que necessitaria de la cessió municipal de la pista polideportiva per a poder s'ampliar. No obstant això, destacava Escuder "l'ajuntament no vol desfer-se d'ella", pel que el projecte està paralitzat. D'altra banda, va criticar la "falsa promesa del regidor d'Urbanisme" que va prometre la construcció d'un centre de FP en l'espai que actualment ocupa l'IES Ramón Cid. "No existeix", va dir Escuder, perquè tampoc existeix un projecte de remodelació de les instal·lacions. "Van dotar el saló d'actes i poc més, es va saber". El socialista va concloure les seues crítiques destacant que la inversió en matèria educativa de la conselleria és "inexistent i el compromís de l'ajuntament de mantenir les instal·lacions, deficitari".

Bon final de temporada del Club Ciclista Deportes Balaguer

text i foto VICENT FERRER

Diuenge passat l'escola de ciclisme del C C Deportes Balaguer cuinà una paella de final de temporada en el Socors de Càlig. A l'apat van acudir tots els alumnes amb els pares, el president, la dama i els monitors i directores. Es va aprofitar l'ocasió per a lliurar una foto record, del seu pas per l'escola, a Joel Valera, que la temporada pròxima correrà en el cadet del Club. D'aquesta manera es donava per finalitzada la temporada 2009.

Anteriorment el divendres 25 de setembre el patrocinador de l'equip cadet d'aquesta temporada que finalitza, Blatem-Superpint, convidava a un sopar, també de final de temporada, als corredors i directores, aprofitant-se l'ocasió per a donar unes plaques de record, del seu pas per l'equip, a Julián Balaguer, júnior, que la temporada pròxima correrà en el juvenil de l'OC Vall D'Uixó. Per últim recordar que el dia 26 de setembre a la localitat d'Almassora es va celebrar l'acte de Clausura de les Escoles Provincials de Ciclisme de Castelló. És va fer el lliurament dels premis als

guanyadors i d'un record a tots els xiquets que han participat. Isabel Balaguer en categoria promesa, Miriam Querol, en categoria Principiant de segon any, i María del Mar López, en categoria Aleví de primer any, van ser proclamades com les Campiones Provincials Fèmines de la temporada 2009

Les classificacions de tots els integrants del club han estat les següents:

Gimcana Promeses: Isabel Balaguer, segona en la general final i primera en set proves. Oriol Querol, quinzè en la general final i Ander Peña, setzè. Principiants: Hissen Cheto, novè en la general final. Miriam Querol, dinovena en la general final. Alejandro Carceller, vint-i-tresè en la general final. Alevins: M^a del Mar López, setena en la general final i primera en una prova. Infantils: Joel Valera, vuitè en la general final. Sergi Castell, vint-i-sisè en la general final. Carrera

Promeses: Isabel Balaguer, setena general final i primera fèmina. Ander Peña, quinzè general final. Oriol Querol, dissetè general final. Principiants 1r any: Hissen Cheto, catorzè general final. Alejandro Carceller, setzè general final. Principiants 2n any: Miriam Querol, vuitena general final i primera fèmina. Alevins 1r any: M^a del Mar López, tercera general final, primera en dues proves i primera fèmina. Infantils 1r any: Sergi Castell, onzè general final. Infantils 2n any: Joel Valera, desè general final.

XIX MARXA CICLISTA DE LA SOLIDARITAT

Agafeu
la bicicleta
i afegiu-vos!

**ENS FA FALTA TOT BENICARLÓ
PER FER UN MÓN MÉS JUST**

DIUMENGE 25 D'OCTUBRE

Concentració:

PLAÇA SANT BARTOMEU 12:00 h.

Mans Unides

Final de temporada de la Unión Ciclista Benicarló

text i foto VICENT FERRER

La temporada 2009 d'escoles de ciclisme de la Província de Castelló, finalitzava el dissabte 26 de setembre en la localitat d'Almassora.

La cloenda d'escoles de ciclisme va gratificar a tots els ciclistes participants que van competir en totes les carreres realitzades des del dia 26 d'abril, que començava la temporada a la veïna localitat de La Jana, fins el dia 19 de setembre, que finalitzava a Benicàssim. Durant aquest llarg any els joves ciclistes han competit en localitats com La Jana, Santa Magdalena, Almassora, Alqueries, Onda, Nules, Traiguera, Castalla, Vall d'Uixó, Castelló, Benicarló, Vila-real, Betxí i Benicàssim. També s'ha competit en els velòdroms d'Onda i Borriana. Els ciclistes de l'escola de la Unión Ciclista Benicarló, han recollit molt bons fruits en aquesta temporada.

Gimcana Promeses: Marc Arnau Balaguer, Campió Provincial; Raúl García Calvet, quarta classificada. Alevins de segon any: Àlex Arnau Balaguer, tercer classificat. Infantils de segon any: Mónica Mateo Climent, onzena classificada. Carrera

Promeses: Raúl García Calvet, segon classificat. Marc Arnau Balaguer, cinquè classificat. Alevines de

segon any: Àlex Arnau Balaguer, sisè classificat. Infantils de segon any: Mónica Mateo Climent, onzena classificada. Pista Alevins de segon any: Àlex Arnau Balaguer, cinquè classificat. Infantils segon any: Mónica Mateo Climent, setena classificada. En nom del Director i monitors de l'escola, volem felicitar a tots els ciclistes integrants en l'escola de la Unión Ciclista Benicarló; Teresa, David, Samuel, Marc, Raúl, Alex, Mónica, enhorabona. Destacar la major felicitació i la major de les sorts a Mónica Mateo, ja que la pròxima temporada ja no estarà entre l'O C, pel canvi de categoria. Agrair a tots els col·laboradors i espònsors de les escoles de la UC Benicarló.

Estada esportiva del Club d'Atletisme Baix Maestrat a Morella

text i foto REDACCIÓ

El club d'Atletisme Baix Maestrat de Benicarló va organitzar una estada durant el passat cap de setmana, esportiu i lúdic, a l'Albergue de Morella.

Durant aquests quatre dies, els atletes del club han combinat els entrenaments diaris de principi de temporada, amb altres activitats esportives, com el tennis o el senderisme, juntament amb diferents espais lúdics i d'oci. Han participat un total de 43 persones, entre les quals, 31 eren xiquets i xiquetes que anaven des de les categories benjamí a cadet. L'últim dia, es va fer un menjar de comiat en el mateix Albergue de Morella, en la qual, més de 60 persones, inclosos els familiars dels participants, van dir adeu, un any més, amb aquesta tradicional estada esportiva del Club d'Atletisme Baix Maestrat de Benicarló, que els serveix de preparació de cara a la temporada de tardor i hivern.

Pressupostos discriminatoris amb la província de Castelló

text REDACCIÓ

"Discriminatoris amb la província de Castelló". Així definia el senador Juan José Ortiz els Pressupostos Generals de l'Estat per al 2010 alhora que anunciava la presentació de diferents esmenes per a intentar pal·liar la baixada d'inversions dels comptes d'enguany. Ortiz va posar en evidència que mentre un ciutadà de León rep 1.230 euros "el de Castelló només 235". El descens del 9% i "l'augment desmesurat d'impostos que van a afectar a tots els ciutadans" posa en evidència segons el senador popular "la desídia i discriminació del govern de Zapatero" amb la província.

En matèria d'infraestructures, Ortiz lamentava que la futura A7 s'haja subdividit en tres trams "amb una consignació irrisoria per a donar-li una espenta real a la seua construcció". En el cas de la N232, posava en evidència que "només es destinen cent mil euros per a l'estudi informatiu, quan en l'última comissió de Foment es va aprovar que s'incloga en el Pla de Carreteres la duplicació del vial per a reconvertir-la en autovia". Tampoc, segons el senador, es dona solució en els pressupostos de l'Estat al Port de Querol, al que es destinen cent mil euros. "El govern està paralitzant el projecte, perquè nosaltres deixem fets tres estudis informatius i encara no sabem la solució que li donaran".

Més dura és, segons Ortiz, la situació que viuen els afectats per les expropiacions de la N340 "que encara no saben ni el que cobraran". En el cas del futur AVE

VANDALISME EN HIVERNACLES DE BENIHORT

text i foto REDACCIÓ

El passat pont del Pilar es va registrar un acte de vandalisme en els hivernacles d'un dels socis de la cooperativa Benihort.

Els danys es van produir en les ventilacions laterals de dos hivernacles, que van resultar totalment seccionats, i també en la coberta d'una d'aquestes infraestructures agrícoles. A les pèrdues materials, se li ha de sumar el dany que patirà el cultiu de cogombre, al no contar amb la protecció adequada. Però a més, a tot això, cal afegir el dany moral ocasionat a la família llauradora afectada per aquesta acció vandàlica.

Cal destacar que els Lauradors s'enfronten cada any a una disminució de les seues rendes econòmiques i a més, han de suportar robatoris en collites, propietats o material de reg. Tot i així, no és habitual patir danys d'aquest tipus.

València- Castelló, "encara no està fet el projecte constructiu ni han contestat les al·legacions presentades pels ajuntaments implicats". Per a Ortiz, els comptes de l'Estat no són més que "un càstig a la província de Castelló perquè el costum dels socialistes és castigar a les províncies on governa el PP". Així, denunciava que mentre la província de Jaén rebrà 840 milions d'euros en inversions, a Castelló només arribaran 152 milions del govern central. Per això, Ortiz reclamava que "s'atenguen les necessitats amb rigor i no discriminant les províncies".

Nota de premsa

UN COP ALÇAT EL SECRET DE SUMARI ES CONFIRMA QUE LA CORRUPCIÓ ESTAVA IMPLANTADA A TOT EL PAÍS, CAL DEPURAR RESPONSABILITATS POLÍTQUES

Segons la Diputada Provincial del BLOC a la Diputació de Castelló comenta que "amb l'alçada del secret de sumari sobre el cas Gürtel ahir queda palès que la presumpta trama de corrupció del PP estava implantada al nostre territori reproduïda d'igual manera a la resta de l'Estat on governa aquest partit. Les evidències sobre els presumptes delictes cada dia prenen més forma i dona la impressió de que encara queda molt per destapar a tot l'Estat"

Per a Molés "la manca de lideratge del President del Partit Popular Mariano Rajoy per a donar-li solució a la crisi i no demanar responsabilitats als causants d'aquesta trama al País Valencià, no fa més que demostrar la seua feblesa com a President o que la corrupció s'ha estès de forma metastatica per tota la cúpula del PP esguitant al mateix Aznar com a molts dels seus càrrecs fins a dirigents en comunitats autònomes com Castella i Lleó, Galícia, el País Valencià o la Comunitat de Madrid"

"Els dirigents del PP al nostre país estan enterbolint la imatge de la política i de les persones

honrades que treballem tots els dies per tal que els ciutadans i ciutadanes dels nostres pobles o ciutats alcen el cap davant aquesta desfeta econòmica que ens sacseja. Per això l'atrinxerament del Cap del Consell està tacant a la Generalitat i a les administracions públiques a tots els nivells Caldria un mínim de dignitat per la salut de la política i que tot aquest caos dels tratges, rellotges, cotxes finalitzara amb la dimissió del Cap del Consell i tots aquells polítics que ha intervingut en aquesta obscura trama", segons indica la diputada del BLOC.

BLOC

Castelló de la Plana, 7 d'octubre de 2009

EL PAPA DESAUTORIZA EL CARDENAL

El fins ara cardenal de Toledo, monsenyor Cañizares, havia manifestat públicament –com a part del programa electoral del PP, pel què es veu- que les violacions i la reiterada corrupció de menors a Irlanda –i *urbi et orbe*- comeses per eclesiàstics, no eren res comparades amb el crim execrable de l'avortament...i es quedava tan tranquil.

Heus ací, però, que al Sant Pare aquelles violacions li semblen prou greus, com per a demanar als bisbes irlandesos, seguir treballant per aclarir els fets i "fer justícia". Així Benet XVI desautoritzava Cañizares i no és la primera vegada que el Papa ha de reptar als "papistes" d'ací: quan la vinguda a València el 2006, ja els alligonà de com comportar-se amb les autoritats civils i no els secundà en la campanya agressiva contra el president del govern, mostrant-se conciliador amb Rodríguez Zapatero i fins i tot afectuós amb la vicepresidenta Fernández de la Vega, front a la contrarietat mal dissimulada de la conferència episcopal espanyola.

I és que Benet XVI és prou més intel·ligent que alguns dels seus "representants" ací.

Marc Antoni Adell

Històries d'un educador social perdut entre Alaska i Extremadura

text i foto NATÀLIA SANZ

Retalls d'històries contades i viscudes en un despatx del funcionari de Serveis Socials d'un lloc qualsevol. Vivències, ocurrències, històries reals...ironia, dramatització...un còctel explosiu que cobra vida en la pell de Rafa Sánchez. Fàbrica Los Sánchez arranca temporada teatral amb "Educador en Alaska", un muntatge que abans de ser estrenat, ha rebut premis i alçat gran expectació.

El plantejament és molt senzill. Un monòleg representat en un escenari replet d'objectes. Cadascun d'ells, és el símbol d'una història contada en el despatx d'un educador social que alhora, ho va contar en un blog. Elements més que suficients perquè Fàbrica Los Sánchez articule un espectacle que desperta els sentiments. Els bons i els dolents, el riure i el plor. Un personatge que són molts, amb canvis de registre constants per a mostrar-nos la crua realitat d'una societat que prefereix amagar les seues vergonyes en els despatxos dels Serveis Socials. Però ací estan Los Sánchez per a posar-los en evidència.

L'espectacle va arrancar la temporada divendres passat a Reus. A Vinaròs arribarà el 23 d'octubre i a València, el 24 en la sala L'Horta. Bilbao rebrà als Sánchez el 24 de novembre dins de les jornades del Col·legi d'Educadores i Educadors

Socials del País Basc. Els educadors socials de Catalunya ho podran veure a Vic, dins del primer congrés que celebraran. I Nules podrà gaudir del muntatge el 29 de novembre. Ja en el 2.010, serà Benicàssim qui el 20 de gener rebrà a Educador en Alaska. L'agenda, encara no està tancada.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

ENYORADA I BENVOLGUDA BOLA DE CRISTAL

text NATÀLIA SANZ

El 6 d'octubre de 1984, fa ja 25 anys, es va crear La bola de cristal, i els matins dels dissabtes es van transformar per a sempre. En 1.984 jo tenia 18 anys, havia crescut a l'empara d'Heidi, Marco i els chiripitiflàuticos. Ah, i de María Luisa Seco. La moguda madrilenya tenia una subseu a València, amb un jove Chimo Bayo al capdavant i al que jo odiava amb tota la meua ànima. Què volen que els diga, jo he estat sempre més de Alaska. I de cop i volta allí estava, en la pantalla del meu televisor però en un programa infantil. Per la meua edat, com vostès comprendran, no podia assegurar-me a veure un programa d'eixe format. El meu orgull m'ho impedia.

¿Qué tiene esta bola que a todo el mundo le mola? es preguntava Alaska en la cançó que servia de sintonia per a aquest singular programa. I alguna cosa molt important havia de tenir perquè 25 anys després, la memòria es resista a acomiadar-se dels electroduendes, l'inspector Manteca, el Cuarto Hombre, La Pandilla, La familia Monster i tot aquell univers fosc i de vegades fins a sinistre, que res tenia a veure amb els decorats i els ninots que havien ocupat els programes infantils. Ni tampoc, amb els que vindrien després. I jo, com molts altres, vaig caure rendida als seus peus.

Segons fonts de TVE, el magacín va començar en 1984 amb 100.000 seguidors i va acabar quatre anys després amb una audiència que rondava els cinc milions d'espectadors. En aquells dies no havia ningú que no coneguera als personatges que pululaven per la pantalla, i que no cantara «Zoom, zoom, faradio, faradio, zoom, zoom, y me importa un vatio...». Per a qui no ho recorde, 'La bola de cristal' incitava a apagar la televisió i motivava perquè els més menuts llegiren, jugaran o es dedicaren a altres menesters. Música, recomanacions de llibres i pel·lícules, humor, debat social i sèries emblemàtiques com 'Embruixades' o 'La familia Monsters' eren els principals ingredients d'aquest programa. Tota una revolució en aquella televisió dels vuitanta que ens tenia fascinats a uns i escandalitzats a uns altres.

Que la bruja Avería proclamara el lliure mercat en aquella època, cree que no ho entenia ningú dels quals assistíem a l'espectacle. Però donava igual, era fascinant. Perquè la bola de cristal era tot un espectacle. Un món màgic, una finestra molt diferent al que havíem crescut.

Te sientas enfrente y es como en el cine... Missatges que s'anaven colant en les nostres mentes, com els volts i els farads de la seua sintonia. Diuen que el secret de L'èxit és la llibertat que van tenir els creatius per a treballar. I que el programa va acabar quan se'ls va acabar eixa llibertat. Només va durar quatre anys, però van ser suficients per a marcar a tota una generació.

¿Qué tiene esta bola que a todo el mundo le mola? Que era valenta, molt valenta... i educada. Una mica el que s'ha perdut, excepte honrosas excepcions, pels secrets de les graelles de la programació actual

MADRID 2009

text JOAN HERAS

Un atzar estrany ha fet que el passat 12 d'octubre –dia de la raça espanyola i de l'exaltació tronada d'un militarisme vergonyós- estigués a la vila i cort de Madrid, en unes jornades de tiflotecnologia –tecnologia per a persones cegues- que organitzava l'UTLAI ((Usuarios de Tiflotecnología para el Libre Acceso a la Información), una entitat d'origen santanderí però que corre per tot arreu gràcies a la cosa cibernètica. Curiosament, aquestes jornades es feien en un local que es troba en ple centre de Madrid i molt a prop del lloc on tradicionalment es fa la desfilada militar. Aquest any, però, degut a les obres que tenen mig potes enlaire una part important de la ciutat, la marxa dels fusells, els tancs, els avions i la cabra legionària s'havia desplaçat una mica. Malgrat tot, a mig matí del dia 12 d'octubre, es va sentir pel cel madrileny la presència d'avions de guerra, d'avions de mort. Sembla estrany que encara avui el nostre govern dit d'esquerres no hagi canviat radicalment la filosofia del que ells en diuen la festa nacional. Com és possible que allò que vertebrà la identitat d'una –segons els nacionalistes espanyols- nació sigui l'exèrcit? Està clar que el president del govern, la ministra del ram de la mort, el cap de l'oposició i, evidentment, el rei i família argumenten que avui l'exèrcit té una finalitat de pacificació en indrets on els conflictes peten de valent. Però tots sabem que no és això.

Segui com sigui, el recorregut dels uniformes i de les armes, beneïts per les màximes autoritats espanyoles, ha hagut de modificar-se una mica perquè les obres ho exigien. Madrid, en aquest sentit, no és diferent de molts altres indrets de la pell de brau: obres per tot arreu. I per això, un amic meu madrileny, davant del meu comentari mig irònic sobre els jocs olímpics que se'ls han escapat, va dir que gràcies a Déu, que si els hi arriben a concedir, la ciutat seria un caos encara més gran durant un grapat d'anys. La lucidesa d'un ciutadà que viu amb naturalitat la seva ciutat dia a dia, des dels carrers i els transports públics, enderroca qualsevol altre consideració sobre la pèrdua de la designació de Madrid com a seu dels jocs olímpics del 2016. No sé si la tranquil·litat del meu amic és l'actitud general de la ciutadania de Madrid. Evidentment no ho és dels seus governants i de molts sectors poderosos de la ciutat que han vist com s'esfumava una operació propagandística i especulativa de primera magnitud.

Fronteres

No tinc la intenció de valorar la importància o la tragèdia que implica l'oportunitat d'organitzar un esdeveniment tan universal com uns jocs olímpics. Només diré que quan Barcelona ho va fer, veia amb molt bons ulls aquells sectors, rotundament silenciats i fins i tot detinguts pel gran jutge Garzón al ple servei del govern socialista del moment, que consideraven que darrera d'aquells Jocs hi havia una operació de transformació de la ciutat que beneficiava molt i molt als de sempre. Però el que sí que volia comentar són les declaracions que havia fet l'alcalde de Madrid en les que lligava d'una manera molt estreta la seva continuïtat a la vida política municipal a l'assoliment de l'organització de l'esdeveniment olímpic el 2016. Sembla ser que pel senyor Ruiz Gallardón els Jocs Olímpics eren un projecte essencial i, per tant, molt més important que la bona gestió de la vida del Madrid de cada dia i la superació de problemes seriosos que té Madrid com a gran ciutat. Durant les campanyes electorals els candidats s'omplen la boca amb les promeses per garantir i millorar el benestar dels ciutadans, però de seguida s'escapen cap a la megalomania i a la necessitat malaltissa de passar als llibres d'història com l'alcalde que va aconseguir grans coses –com uns Jocs olímpics. El problema és que les declaracions de l'alcalde de Madrid eren sinceres: és molt possible que per voluntat pròpia o com a excusa meravellosa per íntims enemics interns de partit aquesta denegació de l'organització dels jocs olímpics pot tenir un pes rellevant en el seu futur. Una vegada més, s'evidencia que els camins de l'alta política no tenen res a veure amb les necessitats quotidianes, amb l'afrontar amb claredat els problemes que bateguen dia pels carrers, els transports, les escoles, els centres de salut, les biblioteques, els museus, les places i tants altres àmbits que configuren una ciutat, una gran ciutat.

No sé si l'alcalde, un dels suposats rostres amables de l'extrema dreta espanyola, passa sovint pel Callejón del Gato. I si hi va, no sé si s'atura davant els meravellosos miralls còncaus i convexos que van servir al genial Valle-Inclán per definir l'esperpent. Ruiz Gallardón és un polític que reflecteix una part de la realitat esperpèntica de la vida política espanyola. Des que Valle-Inclán retratava amb força l'Espanya de principis del segle XX fins avui han passat moltes coses, però els miralls del Callejón del Gato continuen –reformats, renovats- reflectint una realitat ben esperpèntica. Sort tenim de certs racons de la ciutat que ens fan entendre tantes coses.

VIATGE AL SUD

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

17 – III – 2009

Excursió per la Vall d'Alcalà, visitem una nevera enorme totalment reconstruïda, antigament s'aprofitava per a emmagatzemar una gran quantitat de neu. S'hi formaven blocs de gel que eren transportats a Dènia i s'empraven per a conservar el peix. Seguint la carretera i ben prop del poble d'Alcalà de la Jovada trobem les ruïnes morisques de l'Atzuvieta, lloc que fou abandonat arran de l'expulsió dels moriscs l'any 1609. Continuem el viatge cap a la Vall d'Ebo, en aquest indret visitem la cova del Rull, va ser descoberta l'any 1919 per Josep Vicent Mengual (el tío Rull), un dia que anava a caçar, un conill es va colar per un forat, per la qual cosa va fer entrar la fura, però passava el temps i no sortia ni la fura ni el conill, llavors el tío Rull va començar a escarbar i es va trobar amb la impressionant cavitat. La cova del Rull es pot visitar des de 1995, no és molt gran però és bellíssima i les seues estalactites i estalagmites ens fan volar la imaginació.

Cap al final de la tarda nou passeig sota les estrelles entre Benissivà i Benialí.

18 – III – 2009

Hem de tornar, però decidim abans baixar fins Xàbia, ens rep majestuós el Montgó, emblemàtica muntanya valenciana que protegeix el poble de la tramuntana. Xàbia en algun temps deuria de ser un lloc paradisiac, avui com tota la costa llewantina el ciment s'ha apoderat del territori, tot i això s'han decantat pels xalets de luxe que poblen el bosc com cases de follets i el paisatge no fa tant de mal a la vista com en altres indrets. La visió dels penya-segats del Cap de la Nau i la mar blavíssima i transparent omplen de sentit el viatge. El casc antic

Els Dies Gloriosos

és un món totalment diferent, encara conserva el regust propi dels antics pobles mariners mediterranis, en aquesta època de l'any convida al passeig tranquil gaudint de les seues cases blanques o d'algun dels seus monuments emblemàtics com l'església de Sant Bartomeu que s'alça majestuosa en el centre de la plaça, una construcció gòtica del segle XVI que complia la funció d'església i de fortalesa, en aquesta mateixa plaça hi ha una imatge feta amb manises que recorda que el Divendres Sant de 1410 Sant Vicent Ferrer va anar a predicar a Xàbia, i era tanta la multitud que va anar a escoltar-lo que un veí va deixar que el sant pujara al balcó de sa casa per a predicar. Una de les tantes llegendes vicentines que es conserven, però encara avui la processó del Divendres Sant surt d'aquesta casa i no de l'església i el rector puja a aquell balcó per a pronunciar el seu sermó.

19 – III – 2009

Dinar familiar en un restaurant dels anomenats de cuina d'autor, el servei és molt deficient, entre plat i plat tarden una eternitat, i l'arròs està passat. Al final el cuiner surt a saludar-nos i ens pregunta com ha anat la cosa, li diem que tot bé, hem segut políticament correctes, però ja no tornarem més. Són els mals de la correcció política segur que li era estat més útil l'opinió sincera, però tots volem fugir de passar un mal tràngol.

ve de la pàgina anterior

només ens faltaria que li ficaren la gallina a la senyera. per acabar d'ofrenar *las glorias...* *Venga, todos juntos*, "Arriba escuadras a vencer que en España empieza a amanecer". Al temps.

Regidor normalitzador

Roda de premsa del que fora el maegaregidor benicarlando, ara vingut a menys, Soriano, per a normalitzar no sabem que. I és que només van fer falta tres minuts per adonar-nos del seu grau de compromís... amb la llengua de Cervantes. Amollant perles, darrera perles, "videoclic", "sigle vent" (per segle vint) i "mig ambient" ha quedat ben retractat. La veritat és que aquest bon senyor hauria de fer més rodes de premsa. Els tafaners tindríem feina.

Consell normalitzador

Com diem, una mica de NORMALITZACIÓ, amb la tècnica que té al seu departament, l'ajudaria a no desprestigiar més la nostra llengua. Una correcció per ací, un assessorament per allà, i semblaria un altre (parlant ens referim). Segurament sortiria guanyant. Nosaltres li donem el consell completament debades.

Calendari

L'altre dia una dona va sentir per la tele que els bombers (eren els d'alacant) feien un calendari d'eixos... sexis. I allí que es va pensar que podria vore a Quiteri i companyia en alguna postureta i en *gallumbos* i va anar a demanar-lo a un conegut quiosc del poble. Allí li van explicar, per a disgust de la dona, que el calendari no existia. Se'n va anar capa casa, decebuda, perquè no havia pogut col·laborar amb alguna

ONG local i... de camí alegrar-se una mica la vista.

La convocatòria del 9

Que al nostre ajuntament no saben ni organitzar-se, ja ho sabem des de fa temps. Que demanes un paper i te porten de finestreta en finestreta, també. Però d'ací a organitzar un desgavell de 9 d'octubre, hi ha un camí, i ben gran. La qüestió és que van haver fins a 4 convocatòries diferents per el mateix acte: l'institucional, que havia de commemorar allò de que ja som cristians gràcies a que Jaume I va entrar al cap i casal fa un grapat d'anys per expulsar els infidels que allí vivien. Pobres! I és que el Conqueridor va voler tindre al seu costat al major nombre possible de gent perquè foren testimonis de la gesta. Tot el contrari del que va fer el nostre benvolgut *ancande*, *nosequants* anys més tard. Es veu que volia dispersar a les masses i ací tens que va fer circular el món quatre convocatòries, amb llocs i horaris diferents, per tot el poble. A saber. Primer el de l'agenda cultural, la reapareguda. Segon, el que els van donar a la premsa el dia de la presentació dels actes. Tercer, el que els van dir a la premsa el mateix dia, després d'advertir-los que tots els anteriors estaven equivocats. I

quart, el facilitat als regidors que conformen el nostre destarifat *achuntament*.

La convocatòria del 9 (i 2)

Així que al matí del 9 d'octubre, el desgavell al poble era important. Els poquets que van decidir passar el pont a la localitat, i decidiren acudir als actes del 9 d'octubre (bàsicament perquè sortien els gegants i cabuts, i això als xiquets els fa goig), no s'aclariren. Corrents d'un lloc a un altre sense saber per on anava la processó. Els de la premsa, trastos amunt i trastos avall. Els regidors sense saber on tenien que formar. Els plometes de poca monta, que ja se les saben totes, van decidir que el millor era picar a la Reina de les Festes, que ella segur que ho sabia. I si, gràcies a ella, van poder arribar a hora. Els regidors de l'oposició, el que mes i el que menys, va fer tard i sense *paseillo*, perquè els havien dit que era mig hora després. Total, tant de córrer la comitiva oficial per tindre que esperar més d'un quart d'hora a que tocaren les 12'30 que eixa sí, era l'única que estava ben ficada. Suposem, també, perquè era el lloc de la pujada del *banderín tirirín*...no siguera cas que algú es perguera l'himne *rechional*.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

No és la nostra feina

Una senyora li comenta a un del agranadors del poble pel fet que si no els aniria bé passar per l'entrada de dalt del Col·legi Marqués i agranar una mica la bona quantitat d'olives bordes que han caigut de l'olivera. La resposta de l'agranador va ser curiosa, no és la meua zona. Les olives encara continuen deixant el terra fet un fàstic i a ningú, per ara, se li ha ocorregut coronar-la.

No es la nostra feina (2)

Un cas semblant va passar també, però aquesta vegada amb els municipals. Resulta que estaven una parella de municipals multant un cotxe estacionat a un lloc que no tocava, cosa correcta, quan una persona se'ls arrima i els comenta que està bé multar, encara que siga als vehicles que no molesten, però tal volta ho estaria més is ho feren amb aquells que si que ho fan i són un perill per els vianants. Així l'indica que a la cantonada de baix d'una coneguda tenda de productes càrnics, de mol bona àrea, sempre està ple de cotxes i quan passa amb el cotxet del xiquet no hi ha manera de poder pujar o baixar la vorera pel pas de vianants amb un mínim de seguretat, i allí no en fiquen mai multes. La resposta dels municipals també va ser d'allò més curiosa, "aquella zona no ens correspon". Com si regular el mal estacionament no fora feina d'ells.

No és la nostra feina (i 3)

Eren les tres de la vesprada i encara hi era el municipal que

regula el trànsit a les sortides i entrades de l'escola. Al patí estaven els molts xiquets i xiquetes que s'havien donat cita per celebrar el Correlengua a la plaça de Sant Bartomeu. Recent tocades, les tres, el municipal, va fer via, o siga, se'n va anar sense fixar-se en el detall dels xiquets que anaven a sortir. Un mestre avispat, li va fer cinc cèntims de la situació però, tot i així, el municipal va agafar las de Villadiego, devia tindre molta feina, sense fer ni cas als grups de xiquets que sortien de l'escola. Tant era així el poc cas que va fer que, a l'alçada de l'olivera de dalt, una bona senyora li va indicar si no s'esperava a que passaren tots els xiquets i xiquetes que en eixos moments pujaven pel passeig. La resposta, continuava sent d'allò més curiosa, no era la seua feina. O siga, que supervisar el trànsit quan hi ha molts xiquets i xiquetes, fora de l'horari escolar ja no és feina del municipals. No representa cap perill.

Doncs, de qui és la feina?

I és que, certament, en aquest poble aquells que treballen servint la ciutadania, ja siguen funcionaris, o no, sembla que tenen molt, però que molt, ben delimitades les seues feines. Tant, tant, que sempre van amb el coet al cul,

desbordats. El que sembla estrany és que quan més falta fan, no pareixen enlloc, semblaria que estigueren vagarosos, però deu ser la nostra imaginació. De tota manera, hi ha una cosa que no ens quadra, tot i que uns siguen públics i els altres privats, d'una manera o d'una altra, treballen tots per el mateix amo, l'ajuntament, no? Doncs, en fi, a veure si algun responsable polític els llegeix la cartilla perquè amb aquestes ganes sembla més que... la feina no va amb ells.

Retallada

Uns quants tafaners s'ha pegat una volta pel poble i s'han dedicat a mirar l'arbrat públic (i mireu que n'hi ha d'arbres raquítics plantats), i han vist que, alguns, no sé sap per quina raó, han sucumbit a alguna destrala purificadora. Ho diem perquè entre bastides que els han fet desaparèixer, brètols que els han empanat, ens falten dits, entre tots, per comptar els que ens han desaparegut sense que ningú li haja ficat fre. Per ficar un exemple, des de la CAM fins al final del carrer Joan Carles I, n'han desaparegut cinc. És que algú se'ls menja? Senyors meus, que els arbres també són esser vius!

La gallina

La festa nacional dels valencians? Doncs que feia aquest dia un cotxe amb la música i la lletra del *caral sol* a tota pastilla? En aquest país és sabut i conegut que la gent és més espanyola que valenciana però, cal arribar a aquest extrem de la més pura ignorància? I és que amb aquesta marxa, ací,

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Realment estic content perquè m'ha agradat molt la foto que acompanyava aquesta secció la setmana passada. Tot i que he de reconèixer que les falles no son sant de la meua devoció, ara mateix estic en condicions de proclamar a qui em vulga escoltar, que si els vestits de fallera han de ser com el que porta la xicota de la foto, em faig president de la *chunta* local fallera avui mateix. Per un altra banda, estic despagat perquè no hi ha cap notícia fallera, i això és una cosa que fa mal. Però tan se val, la foto de la fallera m'ho ha compensat tot.

Ara mateix, vist el tema de la setmana, podria estar escrivint línies i línies fins a completar aquesta pàgina i potser moltes més. Però no ho faré. Els motius poden ser variats i diversos. Potser el que té més per es que ja he escrit massa vegades sobre el tema i algú podria pensar que la cosa cansa ja una mica. Per això, només em limitaré a constatar que estic totalment d'acord amb el clar i demolidor editorial que, encara que parega radical, només explica la situació actual. Ni més ni menys. Tot el que jo podria afegir només seria més del mateix i segurament el meu lector tindria una sensació de *dejà vu* que voldria evitar. Si, ja sé que altres vegades ho he fet, però aquesta m'estimo més passar de puntetes, sense fer soroll, per no ser encara més avorrit del que habitualment soc.

Veig que hi ha en marxa una campanya de recollida de signatures per tal de poder vore *tevetrés*. Alguna cosa em diu que això del *tedeté* eixe, no serà més

que una altra manipulació del nostre *gobierno requional* per tal imposar-nos les cadenes que ells vulguen. Totes de l'estil i l'escola del putrefacte canal nou, màxim exponent de fins a quins extrems pot arribar la manipulació informativa. Suposo que aquest fenomen ja es deu estar investigant i posant com a exemple a les facultats de periodisme d'arreu del món. Però que estiguen tots tranquils, que el nostres governants no deixaran que les hordes invasores catalanistes i esquerranes entren ales nostres llars i tan se'n foten de les signatures del elements subversius que pretenen deixar-nos sense personalitat. Ja podeu començar a riure del mur de Berlin, que el que farem per ací encara serà més gran.

Al fil de tot això, el senyor Adell posa a caldo en nostre Camps perquè diu que tornarà a guanyar per majoria absoluta malgrat això del *gürtel*. Diu Adell que el valencians reaccionaran davant tanta corruptela i faran fora l'actual president i tota la seua

caterva de llepaculs. En canvi jo, que no son ningú, però veig com som els valencians, estic absolutament convençut que les pròximes eleccions autonòmiques seran un passeig triomfal per a Camps, Costa i Barberà. Que guanyaran amb més majoria absoluta de la que tenen ara i es declararan absolts del presumptes càrrecs per la sentència emesa pel poble. No tinc el més mínim dubte.

M'han semblat, com sempre, magnífiques les quatre col·laboracions que hi apareixen aquesta setmana. Sembla que Natàlia ha agafat la seguida.

Vinga, xicota, no pares d'escriure.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Avui seré generós i en repartiré un parell. Com si foren panissoles. La primera per a l'autor d'aquesta pàgina, que la setmana passada va escriure una magnífica frase dins de la qual apareixia fins a tres vegades la paraula "ordinador". Tota una mostra del domini de la retòrica i del vocabulari de la nostra llengua. Sobretot, originalitat. No estaria de més rellegir les coses que s'escriuen abans d'enviar-les.

La segona espifiada és la mania de no sé qui, de no fer fora els del futbol. Jo ara voldria preguntar, per si algú em contesta, per què hi ha dues pàgines dedicades al futbol: una d'elles seguint els canons del que ha de ser una crònica esportiva, amb tota la informació possible, i una altra infame, exemple perfecte del que no ha de fer un periodista. La informació davant la manipulació informativa. L'objectivitat davant la matusseria. Vostè mateix, Senyora Garcia.

Benvingut Mr... Flooooreeeess

Si atenem al que marca l'agenda del Conseller d'Infraestructures Mr Flores, la seua passada pel nostre poble ha estat com la de Zaplana la vegada que va vindre fa uns anys, aquella de la portada d'un còmic memorable, emulant al mateix *Bienvenido Mr. Marshall*. I és que per enèsima vegada primer passen de llarg, camí del poble veí del nord, i després, al retorn, ens volen vendre la burra, com vulgarment diríem, altra volta amb el més que magrejat tema de la costa Nord. I ací, els alcaldes, tots dos contens i allà, a València, pau i glòria beneïda.

Fa unes setmanes escoltàvem Marcelino criticar al llavors vicepresident del Consell, Rambla, pel fet que vingués al nostre poble a dir que la Generalitat actuaria en aquest tram de la costa si no actuava el Ministeri. I el va criticar pel fet que vingués a vendre'ns la cabra, sabent que en aquest tema no tenia competències. Ara, ens apareix Flores, amb l'acudit sota el braç, que s'ha de firmar un protocol amb el Ministeri per tirar endavant el desenvolupament d'aquesta zona i anuncia que, aquest protocol, serà remés al Ministeri en un més i que "Si el ministeri està per la labor d'acceptar la seua part, estarem en disposició de signar". I ací radica el quid de la qüestió, que qui té les competències reals sobre la matèria, el Ministeri, ni ha dit res ni ha firmat res.

704

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Per tant, que tenim? Absolutament no res. I si volíem caldo, dos tasses, Flores i companyia també treuen pit i s'empavonen apuntant-se al carro de la denúncia dels veïns de la costa nord contra Costes.

Al final, a banda del tracte "preferencial", i de passada, que hem rebut per part d'aquest últim conseller, ha quedat ben ben a les clares la consideració en que ens tenen. Ara, el pitjor seria si la nostra màxima autoritat local, no digués, aquesta boca és meua, denunciant que ja està bé de les discriminacions que hem patit, patim... i no voldríem tornar a patir.

I és que ja en tenim prou de que ens prenguen pel *pito del sereno*. Si abans l'alcalde, tal com va dir ell, era "novato", i ara, suposem no ho és, alguna cosa més que paraules hauria de fer contra aquesta actitud dels consellers del ram que venen ací a passejar-se i vendre'ns fum. La primera vegada ens volgueren vendre la cabra. Ara, la burra, però, això sí, amb una U pintada de verd i, després... què serà?

Esperem veure d'una vegada, no només paraules de decepció per part de l'alcalde, també, i ja seria hora, una resposta contundent de la nostra primera autoritat davant aquesta actitud de menyspreu continuat. Estarem esperant.

EDITORIAL

Carxofa:

al nostre estimat amic i col·laborador, Jordi Maura, que ha estat pare. Ara que ell ho celebre amb una bona carxofeta torradeta i, d'ací uns mesos, ja la podran provar tots. Suposem ja deu portar el pitet... el pare. Ara a gaudir de l'experiència.

Panissola:

per el regidor Soriano. Entenem que no estiga a gust en el seu paper de cap de la normalització lingüística. Allò seu, és la porra, la unitat canina, els antidisturbis, els..., ho entenem, però el càrrec que té ara és aquest i, si no, no haver-lo acceptat. Deixar la nostra llengua a l'alçada del betum escoltant-lo parlar en la tele ens feia vergonya aliena. El descafeïnat salvatge al que està sotmeten el nostre ajuntament el valencià no té parangó. Vergonya els hauria de donar.

laveubenicarlo@terra.es

El còmic

Per Xavi Burriel

El regidor omnipotent

El còmic

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

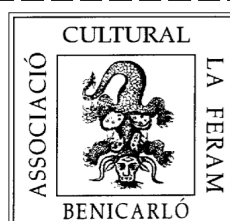
info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

- Cultura
- Món rural
- Esports
- Gastronomia
- Classificats
- Fotos
- Música
- Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Amb el suport

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

